

ADOPTION OG SAMFUND

LANDSFORENINGEN AF ADOPTANTER

BESTYRELSEN

Formand:

Poul Skov Christensen
Egevangen 48, 8310 Tranbjerg.
Tlf. (06) 29 31 09.

Næstformand:

Erik Heine Nyfeldt
Venedigvej 11, 2300 København S.
Tlf. (01) 58 29 97.
Sommer: Valhallavej 13, Drysselbjerg, 4200 Slagelse.
Tlf. (03) 55 82 36.

Kasserer:

Otto Chr. Vang
Damgaardsvej 30, 2930 Klampenborg.
Tlf. (01) 64 02 16.

Redaktør:

Gerda Skovmand Madsen
Ndr. Ringvej 9, 8850 Bjerringbro.
Tlf. (06) 68 27 61.

Sagsbehandler:

Lone Schmidt-Jørgensen
Niels Juuls Alle 36, 5250 Odense S.V.
Tlf. (09) 11 67 03.

Leif Ipsen

Sdr. Boulevard 162, 32, Odense C.
Tlf. (09) 11 33 33 (lokal 3252).

Sekretær:

Steen Pedersen
Vibeengen 18, 8541 Skødstrup.
Tlf. (06) 99 17 85.

Suppleanter:

Torben Bang-Jensen,
Husoddevej 45, 8700 Horsens.
Tlf. (05) 65 79 07.

Jørgen A. Simonsen

Kløvervej 1, 6500 Vojens.
Tlf. (04) 54 21 42.

LOKALFORENINGER.

Aarhus og Vejle Amter:

Poul Gudberg
Sankelmarksvej 40, 8600 Silkeborg.
Tlf. (06) 82 99 00.

Fyns Amt:

Ole Dyrvig
Egernvænget 43, 5800 Nyborg.
Tlf. (09) 31 44 38.

Københavns Amt og Roskilde Amt:

Københavns kommune, Frederiksberg kommune og Bornholms Amt:
Lis Sørensen
Ejbydalsvej 49, 2600 Glostrup.
Tlf. (02) 45 46 92.

Vestsjællands Amt og Storstrøms Amt:

Arnt Strynø
Fælledvej 12, Rønnebæk, 4700 Næstved.
Tlf. (03) 72 78 48.

Frederiksborg Amt:

Jens Rasmussen
Helsingørvej 7, 3480 Fredensborg.
Tlf. (03) 28 36 08.

Viborg Amt:

Jenny Christensen
Syrenvej 3, 7755 Bedsted.
Tlf. (07) 94 53 45.

Nordjyllands Amt:

Sven Bengtson
Bakkegårdsvej 59, 9830 Tårs.
Tlf. (08) 96 15 49.

Sønderjyllands og Ribe Amt:

J.A. Simonsen
Kløvervej 1, 6500 Vojens.
Tlf. (04) 54 21 42.

Adoption og Samfund:

Udkommer 10. januar, 10. marts, 10. april, 10. juni, 10. august, 10. september, 10. november og 10. december.
Deadline for meddelelser og annoncer den 26. i måneden forud for udgivelsesdatoen.
Abonnement kr. 65,00 årlig.
Redaktion: Ndr. Ringvej 9, 8850 Bjerringbro.
Redaktion: Inger Nielsen og Elisabeth Pedersen.
Ansvarsh. redaktør: Gerda Skovmand Madsen.

BØRNEÅRET 1979

Da vi forleden passerede en lille fyr på gaden, hvislede han: "Kunta Kinte" efter børnene. Ja, det er jo mobbing, og man bliver nu engang mobbet med det, der er ens særpræg, hvad det så end er. Vi tog det relativt let. Men ved mig selv tænkte jeg: "Der er faktisk to ting i dette, racefordommene i Danmark og Adoptivbørnenes historie".

Vi må være parat til at tale med vore børn om deres baggrund og hvorfor de er her. Vi må være parat til at se det fra deres synsvinkel. De har jo ikke bedt om at komme hertil, og alligevel er det dem, der skal betale prisen. Vi ved ikke i hvilken retning samfundet udvikler sig.

Hvorledes ruster vi forældre os til at klare den situation? Først og fremmest ved at medvirke til, at oplysningen til forældrene bliver så god som mulig.

Det, vi bliver gjort bekendt med, begrænser sig til sparsomst mulige oplysninger, som langt fra altid står til troende.

Væsentlige ting kan være tilbageholdt af politiske (dette opfattet i bredeste forstand) grunde. Det medfører, at det forældrene fortæller børnene om deres baggrund ikke altid er rigtigt, ofte er det det, forældrene får ud af de sparsomme oplysninger, - det fortælles videre og bliver til de amnestuehistorier, som vi alle hører rundt omkring. Nogle vil naturligvis indvende, at vore børn er ikke uden fortid, som Kunta Kinte, de behøver ikke en Alex Haley til at fortælle deres historie, de får jo vor historie. Javist, - jeg har selv købt et eksemplar af en erindringsbog skrevet af en af mine slægtninge til hver af mine børn. Jeg fortæller også gladeligt om deres oldeforældre. Men jeg må nok være meget naiv, hvis jeg tror, at de vedblivende vil lade sig nøje med mine forfædre. Men hvem skal skrive vore børns historie? Skal den skrives nu, eller skal vi vente til en af vore tip-tip oldebørn sætter sig ned og skriver den ud fra arkivmaterialet? Adoptionsorganisationerne mener, det skader formidlingen at skrive om adoption.

Formidlingstallet har siden 1970 været nogenlunde konstant - børnene kommer fra nogenlunde de samme lande, som dengang. Der er ikke sket store ændringer. Adoptivforældrene er aldrig, udover i en endnu upubliceret undersøgelse foretaget af Per Vagn-Hansen og undertegnede, blevet spurgt om, hvad de savnede. Jeg tror en af årsagerne er, at det er så svært at adoptere, myndigheder og ansvarlige har en egen evne til at få os til at føle, hvor taknemmelige vi bør være, så ingen vil være bekendt at tage til orde. Dernæst er adoption et middelklassefænomen, - kvinderne passer børnene, mens mændene styrer verden. Og mændene tager sig også af adoptionerne, både hvad angår formidling og forældreorganisationsarbejdet. Der handles - som alle andre steder i samfundet - hen over hovederne på kvinder og børn, - sidstnævnte gruppe er en i forvejen umyndiggjort og overset gruppe, her deler adoptivbørn lige kår med biologisk fødte børn. Men hvis kvinderne og de nu snart voksne adoptivbørn engagerede sig i arbejdet, ville vi nok få et andet resultat.

Det er så lidt, det der sker. På Rigshospitalet blev den 2. februar holdt et møde i Dansk Pædiatrisk Selskab og Selskab for tropemedicin, hvor læger informerede hinanden om den lægelige og medicinske behandling af udenlandske børn, der kommer her til landet. De praktiserende læger får vel også snart mere information. Men hvad med alt det, der er udenfor det konkrete lægelige, det psykiske, det kulturelle, det miljømæssige, det, der har med fremtiden at gøre? Hvem tager sig af det? Jeg synes, det var en værdig opgave at arbejde på i Det internationale børneår 1979.

Gerda Skovmand Madsen

NYT FRA HOVEDBESTYRELSEN

Der er sikkert et ønske fra medlemmernes side om at blive orienteret om de aktiviteter, der sker i Adoption og Samfund. Vi vil fremover bestræbe os på at give en løbende orientering. Det er alle bekendt, at de generelle regler for godkendelse ved forundersøgelse er blevet lempet (cirkulære af 30.3.1978). Vi er ved flere lejligheder blevet spurgt, om Adoption og Samfund er tilfreds med resultatet, og fra flere politiske partier blev det understreget over for os, at vi burde være tilfredse. Men da man stadig afviser adoptionssøgende på grund af mere eller mindre tilfældigt valgte bestemmelser, så disse mennesker ikke får mulighed for at få en forundersøgelse, er det et område vi må arbejde videre med. Princippet må være, at man skal finde et forældrepar til et aktuelt barn (ikke omvendt!), men det må indebære, at alle adoptionssøgende tilbydes en forundersøgelse - af hensyn til barnets tarv!

Adoption og Samfund har ikke fået plads i Adoptionsnævnet, men Hovedbestyrelsen (HB) får tilsendt alle cirkulæreskrivelser og meddelelser, der udgår fra nævnet. Vi har fået det til brug for foreningens rådgivende virksomhed overfor medlemmerne, men materialet skal behandles fortroligt, så HB har besluttet, at det kun er formanden og sagsbehandlerne, der skal læse det.

Man vil derfor ikke kunne læse om cirkulæreskrivelserne i bladet, men ved henvendelse til sagsbehandlerne kan man få en orientering om nævnets holdninger og praksis.

Angående problemet "børn nok til adoption", kan vi ikke rigtig komme videre, fordi begge synspunkter er postulater. Men hvorledes sandsynliggør man, at der er "langt flere adoptionsegnede børn"?

Vi har desværre ikke økonomiske muligheder for at gå ind i dette arbejde. Projektet skal også være etisk forsvarligt, og det må ikke ødelægge allerede igangværende adoptionsformidlinger.

Generelt er det vores indtryk, at adoptionsmyndighedernes holdning til adoption er blevet fornuftigere, selv om der stadig er urimelige afgørelser. Men det burde være indlysende, at de foreninger, organisationer og offentlige myndigheder, der beskæftiger sig med adoptioner i Danmark, kunne tale sammen. Det må være i alle parter interesse at få et samarbejde igang, og det er da også glædeligt, at Adoptionsnævnet og de fleste socialcentre synes at have ændret signaler, så det er muligt at få et positivt samarbejde med dem. Det er desto mere besynderligt at de to adoptionsformidlende organisationer Danadopt og Adoption Center på et måde i Århus den 1. februar 1979 tog afstand fra de to forældreforeninger (Glemte Børn og Adoption og Samfund), hvor det blev klart, at de to adoptionsformidlende organisationer ikke er interesserede i at benytte de to foreningers blade til orientering af adoptanter, at man ikke ønskede at benytte vore lokalforeninger som støtte for adoptanter før, under og efter barnets ankomst, at man ikke var interesseret i at uddele de to forældreforeningers materiale, ja, man ønskede ikke engang at oplyse adoptionssøgende om de to forældreforeningers eksistens.

Vi må fra Adoption og Samfund's side beklage den negative holdning samt igen opfordre Danadopt og Adoption Center til at gå ind i et samarbejde. Selv om mødet endte uden resultater, så var såvel Glemte Børn som Adoption og Samfund enige i, at mødet havde været meget lærerigt! Det skal bemærkes, at Terre des Hommes er betydelig mere positivt indstillet over for et samarbejde med forældreforeningerne.

Vi vil fra HB's side opfordre adoptivforældre til ikke at sætte billeder af deres børn i dag- og ugeblade.

Foreningen Liv - ikke fri abort.

Denne forening har i dagspressen søgt at sammenblende sine

interesser med vore. Vi har ikke taget afstand fra foreningen, men vi ønsker heller ikke at samarbejde med dem, da adoptionsideen ikke må blandes sammen med abortproblematikken. Vi kan ikke gå ind for, at fri abort skal forbydes, fordi mange ønsker at adoptere et barn.

Ny pjeces.

Vi har udarbejdet en vejledning om anonym adoption. I øjeblikket befinder den sig i Komiteen for Sundhedsoplysning, som forhåbentlig vil fremstille pjecen. Den skal distribueres til læger, biblioteker, hospitaler, socialcentre etc.

Studiekreds.

HB og lokalforeningen i Nordjyllands amt har tilrettelagt en studiekreds om adoptionsanliggender i AOF's regi (i Aalborg). Det er tanken, at der udarbejdes materiale som senere kan bruges i andre lokalforeninger, så man overalt i landet kan få mulighed for deltagelse i sådant arbejde.

Barselsorlov - Børnekommissionen.

HB har skrevet til Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen og Finansministeriets lønnings- og pensionsdepartement angående adoptivforældres ønske om ligestilling med biologiske forældre med hensyn til barselsorlov.

Adoption og Samfund fik det svar, at vi skulle henvende os til de forhandlingsberettigede tjenestemandorganisationer.

Det gjorde vi, idet vi kontaktede 58 faglige organisationer for at bede dem om at lade adoptivforældrenes ligestilling med biologiske forældre indgå i overenskomstforhandlingerne. Det bliver spændende, om det giver resultater.

I øvrigt har adoptivforældre været meget aktive på dette område, og med hensyn til betænkningen fremsat af fællesudvalget mellem Børnekommissionen og Ligestillingsrådet kan Adoption og Samfund kun være tilfreds med resultatet.

Lokalforeningerne.

Vi har lokalforeninger i alle amter, dog dækker et par lokalforeninger flere amter. De enkelte lokalforeninger bestemmer selv, hvilke arrangementer man ønsker at holde, og det er naturligvis HB's ønske, at der sker så mange aktiviteter som muligt.

Kommunikationen er et problem - det er mange fotokopier, der skal laves, for at alle kan orienteres.

Vi har ved flere lejligheder diskuteret foreningens økonomi, og man er blevet enige om, at HB's rejseudgifter samt porto fortsat refunderes. Telefon betaler vi selv, og arbejdet er naturligvis ulønnet.

En praktisk ting, som er meget tidsbesparende for kassereren, skal nævnes: Har man endnu ikke betalt kontingentet, bedes man gøre det snarest. Er girokortet blevet væk, sender kassereren gerne et nyt.

Poul Skov Christensen

Nyt fra lokalforeningerne.

Søndag den 10. dec. holdt vi julekomsammen i Adoption og Samfunds lokalafdeling for Fyn.

Vi var samlet 47 børn og voksne i et af KFUM's lokaler på Rødegårdsvej i Odense.

Det blev en vellykket eftermiddag.

En juletræsfest er jo altid hyggelig, og da vi havde lagt den om eftermiddagen af hensyn til de mange små børn undgik vi de velkendte sammenbrud af træthed. Det var sjovt at se de mange glade børn imellem hinanden. Kontakten mellem forældrene, som vi mener har stor betydning, formidles også let ved et sådant arrangement.

Vi kunne godt have været flere.

Gamle og nye medlemmer såvel med som uden børn: Kom med næste gang og lad os hilse på hinanden.

Grete Andersen

Adoptionsseminar i Sydjylland.

Problemer og glæder ved at adoptere belyses under et seminar, der afholdes på Bregnbjergskolen i Vojens.

Under seminaret vil der blive drøftet eksempler på de overvejelser en familie kan gøre sig - både i relation til sig selv og til adoptivbarnet. Der vil blive informeret om hvordan en almindelig adoptionsprocedure forløber og om gældende adoptionsregler. Der vil også blive talt om de muligheder, der er for at adoptere i dag.

Der vil blive mulighed for at stille spørgsmål og diskutere forskellige problemstillinger.

Seminaret afholdes den 24. marts og starter kl. 09.00 og slutter kl. 17.00. Omkostningerne for hver enkelt deltagende familie andrager 25 kr. Der kan købes forfriskninger, kaffe og en let frokost på Bregnbjergskolen.

Selvom seminaret har interesse for de familier, der overvejer - eller er i gang med at adoptere, er alle interesserede i adoption velkomne. Af hensyn til planlægningen bedes interesserede tilmelde sig i god tid og senest den 19. marts. Tilmelding kan ske til:

Lisbeth og Poul Madsen, Søndergade 33, Vojens. Tlf. 04 - 54 30 65, eller Edith og Jørgen Simonsen, Kløvervej 1, Vojens. Tlf. 04 - 54 21 42.

Jørgen Simonsen

Adoption og Samfund, Lokalforeningen
for Sønderjyllands og Ribe Amter.

Til hovedbestyrelsen.

D. 31.08.78.

Foranlediget af Gerda Skovmands artikel side 2 i augustnummeret af medlemsbladet 1978, er vi i vor lokalbestyrelse blevet meget betænkelige ved de synspunkter, der føres frem vedr. adoption af større børn og skal hermed spørge om der er dækning for disse synspunkter i HB.

GS skriver ("Mange af disse børn trænger måske til at komme i en familie, hvor de bliver ældst ((her menes vel yngst, ellers er resten noget sludder)) og får forældrene).

Menes der hermed og er det A&S's officielle mening, at det er forkert at godkende adoption af større børn til en familie med små børn?? Hvis det er tilfældet er det ikke mindre end fatalt for foreningen.

(Hvis de godkendende myndigheder rigtigheden heraf). Hvis ærinde går GS her? I betragtning af, at bladet også sendes til socialtjenesten rundt om i landet, så har A&S med en sådan udtalelse ikke gavn timer forældre i netop denne situation. Særlig beklageligt og ubetænksomt.

(Disse kræfter har man måske og i tilpasningsfasen). Vi finder det meget problematisk med en sådan udtalelse. Hvis man betænker indførelsen af de nye aldersregler, så er det vel indlysende, at der er en del forældre, der allerede har adopteret, men som hvis de ønsker yderligere et barn er pisket til at adoptere et større barn. Det kan derfor ikke være A&S's opgave/mening at vanskeliggøre situationen for denne gruppe forældre ved at fremføre disse noget famlende og uinteressante formodninger.

Det er til at få kuldegysen over ved tanken om en situation hvor de godkendende myndigheder med augustnummeret i hånden, til en eller anden familie ville sige: Se her, jeres egen forening mener heller ikke, at den adoption I søger er hensigtsmæssig af hensyn til barnets tarv. Vi beklager!

Vi ser frem til hovedbestyrelsens svar og håber at artiklen kun er et produkt af uheldige formuleringer, som kan rettes i næste nummer af medlemsbladet.

Svar fra redaktionen.

Arnt Strynø beder på lokalforeningens vegne om hovedbestyrelsens syn på adoption af større børn. Det er svært at udforme et svar på et så kontant spørgsmål på en så nuanceret måde, som det burde, - man kan ikke give entydige regler om adoption - for hvem skal have lov at adoptere og hvem skal ikke have lov?

Men der er i tidens løb indhentet erfaringer med adoption af større børn, selv om de måske ikke forefindes i skriftlig form, og der er da også viden, der er anvendelig indenfor f.eks. familiepsykologi, kriseteori m.m.

Hvem er det, vi taler om, når vi taler om "større børn"? Jo, det er børn over 3 år. Organisationerne, der formidler adoption, søger ofte forældre til større børn. Og når der er så stor efterspørgsel efter adoptivbørn, må der være bestemte grunde til, at det er så svært at finde forældre til de større adoptivbørn. Svarene herpå er, at de fleste ansøgere til adoption ønsker et barn, der i så høj grad som muligt ligner det barn, de selv kunne have fået. Og her er alderen en af de ting, de selv kan være medvirkende til at bestemme. Desuden har de behov for at få et lille barn, der skal pusles, mades, bæres o.s.v. Og så ønsker de selv at præge barnet mest muligt.

Men det skyldes også betænkeligheder, som ansøgerne ikke er alene om at have, men som de deler med sagsbehandlere og andre sagkyndige. Et større barn kan have haft en omtumlet tilværelse, inden det blev et barn til bortadoption, det har allerede været knyttet til andre mennesker, må, for at blive bortadopteret, opgive nogle stærke bånd, og hvorledes vil det virke? Det har sprog, vaner/uvaner, det er allerede præget af andre. Og de fleste ansøgere forudsætter, at det er en mere arbejdsom opgave end den de søger, nemlig at få et lille barn. Det kræver erfaring med børn, psykologisk og pædagogisk indsigt, planlægning på et plan, der er fremmed, hvis forestillingerne har drejet sig om et spædbarn.

Og i realiteten er det også anderledes end man forestiller sig. Det "store" barn oplever en sådan omvæltning ved flytningen (det kan kaldes et kulturchock), at det i de fleste tilfælde regredierer, d.v.s. opfører sig som et meget yngre barn, putter sig ind til de nye forældre og lader dem bestemme over sig. Til gengæld må forældrene tage sig af det, som man ville have taget sig af et lille barn. Men samtidig må de alligevel beskæftige det som et barn, der er over 3 år gammelt. Barnet har brug for såvel kropskontakt, almindelig pasning som beskæftigelse i mange af døgnets timer.

Regredierer barnet ikke, hvad alle børn naturligvis ikke gør, kan opgaven være endnu vanskeligere, idet den da kræver, at forældrene accepterer barnet som det er og med den selvstændighed, det udviser, samtidig med at de må lære det, at de nu er dets forældre. Denne selvstændighed kan meget vel være kombineret med en afvisning af de nye forældre i første omgang. Og den situation kræver ikke mindre overskud af forældrene.

I almindelighed er det vel en blanding af de to billeder, man ser, når man adopterer et større barn.

Og dette tilsammen gør, at det er svært at adoptere et større barn, når man f.eks. har små børn i forvejen. Der skal være et overskud til endnu et barn, der kræver ligeså megen opmærksomhed og i en periode endnu mere, end det lille barn man har i forvejen.

Ideelt måtte det være om familier, der adopterede et større barn, i forvejen havde børn (biologiske eller adopterede), der er ældre end det nye barn. Hvis det drejer sig om barnløse, måtte det være ideelt, at de selv ønskede sig et større barn og havde erfaring med børn og derfra vidste, hvad et barn har oplevet og været igennem, når det når den alder, barnet har. De må kunne acceptere både barnet, der regredierer og barnet, der opfører sig svarende til sin alder.

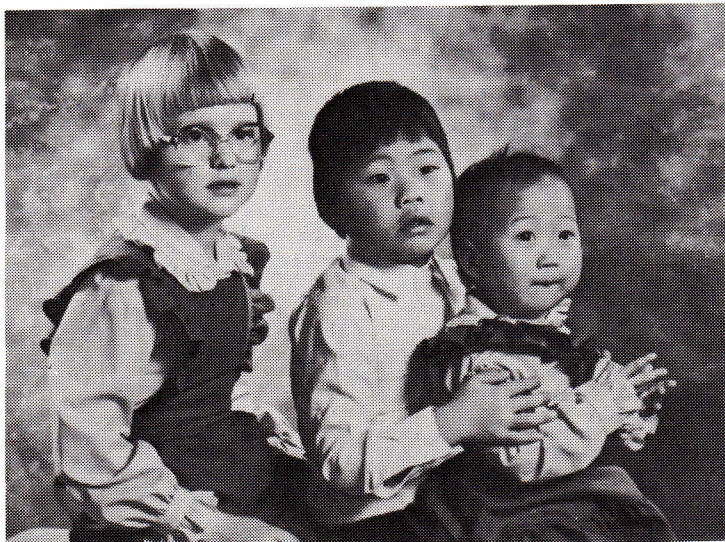
Når det er svært at finde hjem til større børn, og der er endnu flere ansøgere til adoption end børn, kan det synes bagstræberisk at udtale sig som ovenfor. Men de mange vellykkede adoptioner af større børn kan måske netop skyldes, at så mange har taget et forbehold i tide. De fleste adoptioner af større børn er gået godt. kun få har været virkelig arbejdsomme, men er til slut lykkedes, og endnu færre gik i stykker midtvejs. Dette er ikke ment som et råd om, at man skal undlade at adoptere større børn, tværtimod, men det er hensigten at give oplysning, der kan være værdifuld, når den gives i tide.

Gerda Skovmand Madsen

I forbindelse med ovenstående skal HB udtale, at artikler i bladet, der ikke er underskrevet "HB", står for underskrivernes egen regning.

Generelt går HB også ind for adoption af større børn.

"HB"

KOMMEDAG.

Her i huset hvor de 2 af vore 3 børn er adopterede, fejrer vi hvert år dagen for deres ankomst, kommedagen.

Det er ikke en af de store festdage, som jul og fødselsdage med deres overflod af gaver og strøm af gæster. Men en dag som vi festligholder i det små. Med lys på morgenbordet inden de to store drager afsted til skole og børnehave. Med lidt ekstra festlig middagsmad og pæn opdækning. Der er jo den dag anledning til helt naturligt at tale om adoption, om det land de er kommet fra og hvad der er gået forud for deres adoption.

Vi lægger her megen vægt på at fortælle børnene om vores glæde fordi vi har fået lige netop dem. At de er adopterede hverken skal eller kan være nogen hemmelighed. Det er en viden de helt naturligt vokser op med.

Man gør sig naturligvis som forældre til to børn af fremmed race nogen tanker om hvad det vil betyde for dem som voksne at de er vokset op adskilt fra deres kulturelle og racemæssige baggrund. Men vi håber at vi ved at tale åbent om disse ting, kan være med til at gøre problemet mindre for børnene.

Grete Andersen

Bente Dall: THOMAS FRA KOREA, Munksgaard, København 1975.

Bogen fortæller om familien Dall, der består af far, mor og tre drenge på 10, 15 og 18 år, om deres beslutning om at adoptere, og om forundersøgelsen, samt om modtagelsen i lufthavnen af den 7 årige Thomas, der har polio.

Desuden fortælles om, hvordan det gik Thomas de første tre

år i Danmark både hjemme og i skolen, og om hans møde med andre Koreanske børn under et besøg hos Terre des Hommes. Når man selv har prøvet turen til Kastrup lufthavn for at hente et barn, må man især beundre den måde, hvorpå det er lykkedes at beskrive hele denne situation.

Men det er også interessant at læse, hvor godt Thomas klarer sig på trods af sit handicap.

Inger Nielsen

Adoption og Samfund udkommer næste gang 10. april.

Vi forsøger at lave et temanummer om BARNLØSHED. Indlæg om dette og andre emner bedes sendt til redaktionen, senest 26.ds.

Indlæg til debat, også om artikler i bladet, modtages ligeledes gerne. Vi kan ikke love at alt optages i bladet, ligesom der af pladshensyn kan ske redaktionelle ændringer.

I et af de følgende numre vil vi vedlægge 4 ekstra sider med indholdsfortegnelse og register for de to foregående årgange, således at bladet kan indbindes.

Som den opmærksomme læser vel har bemærket, var sætternissen på spil i sidste nummer, idet hovedbestyrelsen atter var blevet ændret. Vi beklager det skete og gør opmærksom på, at de rigtige navne og adresser findes i dette nummer!

Redaktionen

Lidt om den økonomiske belastning ved adoption.

Vi drog den 1. maj 78 på 3 ugers ophold til Sri Lanka for at få vores adoptiv søn Rass. Da Peter er lærer, fik han efter ansøgning tilladelse til at holde 3 ugers orlov uden løn uden for normal ferietid, jeg selv er bankassistent og fik almindelig ferie med løn. Efter hjemkomsten holdt jeg den obligatoriske orlov i 3 måneder med løn i 6 uger, og vi stod så igen med en ulønnet periode.

Vi havde læst børnekommissionens betænkning, der anbefaler større ligestilling mellem biologiske og adoptivforældre, bl.a. på det økonomiske område i orlovsperioden. Altså, tænkte vi, nogle politikere er opmærksomme på den sociale uretfærdighed der finder sted, så må det også kunne lade sig gøre for den enkelte at søge hjælp på bistandskontoret.

Vi udfyldte en anmodning om socialhjælp, vi bad ikke om hjælp til alle adoptionsomkostningerne, men kun om at få nøjagtig det samme beløb, som jeg ville have fået i dagpenge ganske automatisk, såfremt jeg selv havde født vores barn, nemlig dagpenge i 14 uger ÷ løn i 6 uger. Vi henviste til børnekommissionens betænkning og gjorde opmærksom på den nugældende lovs himmelråbende forskelsbehandling.

På mit første møde med kommunens sagsbehandler blev jeg gjort opmærksom på at adoptionsomkostningerne ikke kunne være kommet som en overraskelse for os, og at det var en økonomisk belastning, som vi helt frivilligt havde påtaget os (underforstået at det har biologiske forældre ikke) og derfor ikke skulle forventes nogen bistand. 1 uge senere havde socialudvalget holdt møde, og jeg var igen til samtale med sagsbehandleren, som meget overraskende fortalte, at vi havde fået bevilget økonomisk bistand præcis med det beløb som vi havde anmodet om. Dog ville socialudvalget gøre opmærksom på, at bistanden ikke var ydet som kommunens bekræftelse af lovens mangelfuldhed, men udelukkende bevilget ud fra et skøn om økonomisk betrængthed i al almindelighed (hvilket mange an-

dre adoptivforældre utvivlsomt også befinder sig i) under henvisning til uforudsete udgifter.

Afskrift af Silkeborg kommunes brev af 7.9.78:

"I anledning af Deres ansøgning om økonomisk bistand, foranlediget af ulønnet barselsorlov i 8 uger i forbindelse med adoption, skal man hermed meddele, at man har besluttet at bevilege Dem en engangshjælp på kr. 7.468,40, jfr. bistanstlovens § 40.

Bevillingen begrundes med de særlige vanskeligheder i forbindelse med adoptionen, nemlig den uforudseelige arbejdsløshed (orlov) for Deres mands vedkommende, samt de uventede og store regninger på reparationer af diverse nødvendige installationer i huset.

Den økonomiske hjælp udgør 90% af Deres indkomsttab. Check stor kr. 7.468,40 følger vedlagt".

Vi fik en meget fin og høflig betjening af vores sagsbehandler og vil derfor gerne opfordre andre adoptivforældre til at henvende sig på deres socialforvaltning, og evt. bruge ovenstående som støttemateriale i en lignende situation.

Hanne

Mother Teresa fra Calcutta.

Hermed et lille referat fra bogen "Mother Teresa fra Calcutta", med undertitlen "Kærlighed uden grænser".

Den kan være med til at illustrere, hvilken fattigdom der hersker i Indien og den del af verden. Dette kan igen føres hen på hvilken stor opgave og behov der netop er i at adoptere børn fra den verdensdel, væk fra flosklen om, at der mangler børn til bortadoption.

Alene i Calcutta er der 400.000 hjemløse. De sover overalt, på gaden, på jernbanestationer o.s.v. Mange bor i slumhytter på 7-8 m². Der er hverken elektricitet eller vand. Alligevel koster det tyve rupees om måneden. Fødens kalorieindhold er det laveste i verden. Deres maver gør uophørlig indsigelse, og de føler en gnaven indvendig, som et vildt dyr angreb deres livsvigtige organer. Smerten tager af, men den holder ikke op.

Dette er Indiens største problem. Uro, uophørlige strejker, det udmattende klima og mangel på hygiejne. 160 gram ris hver dag holder den nagende sult vedlige. For at få denne ration må de stå i kø i timevis.

Det er hinduernes natur at affinde sig med social uretfærdighed. Det er en del af deres religion. Enhver er sat på den plads, der er bestemt.

De tror via hinduismen at mennesket cirkulerer i et kredsløb, og at man har en bestemt plads i dette kredsløb. Derfor ser de uden misundelse på f.eks. Brahminerne, (den øverste kaste, oftest præster og rigmænd).

På stationerne ser man ofte de underernærede dragere sætte kufferterne fra sig hver 3. meter. Flere kræfter har de ikke. De små beløb, de modtager, skal de betale afgift af til formanden for dragerne, der igen skal give administrationen et beløb o.s.v.

En taxachauffør har oftest en medhjælp med blot til f.eks. at åbne taxaens dør o.s.v. Alle har herved en lille chance for at tjene lidt, blot for at tjene til eksistensminimum.

Det mest bemærkelsesværdige er, at disse fattige indere ikke er i stand til at bære nag eller føle misundelse overfor f.eks. turister. De er meget hjertelige og gæstfri.

Al denne elendighed så søster Teresa og løsrev sig fra den nonneorden hun tilhørte. Hun fik pavens velsignelse og tilladelse til at virke blandt disse fattige mennesker. Hun startede alene. Hun opsøgte og lindrede blandt de syge og fattige. I begyndelsen fik hun et værelse stillet til rådighed af en rigmand. Snart fik hun nogle hjælpere.

Det var en embedsmand i statsadministrationen, Michel Gomez, der stillede pladsen til rådighed.

Den nye ordenssamfund blev anerkendt i Rom den 7. oktober 1950.

Mother Teresas arbejde blandt de fattige var efterhånden ved at blive kendt. Hun fik efterhånden økonomisk hjælp fra forskellig side.

Mother Teresa havde på sine vandring i byen set de mange udhungrede og døende, der lå på gaden og på afsides steder, overladt til sig selv. Hun fik et par lokaler stillet til rådighed op ad et tempel, Kalighat-templet. Templets præster var i begyndelsen meget fortørnet over at have en kristen nonne indenfor området. Snart fik Mother Teresa indrettet sit hospital for døende "Nirmal Hriday". Det blev åbnet i 1954. Mange af disse døende havde vædskende, stinkende sår. Ingen dør der alene. Søstre sidder til det sidste og trøster den døende. Søstre har også et børnehjem i Calcutta "Shishu Bhavan", hvor forældreløse børn bliver bragt hen. I Indien lægger familien pres på de ugifte mødre for at de skal opgive deres børn, og enker har ingen chance for at blive gift, og dermed forsørget, hvis de har børn.

I Calcutta har søstre også flere skoler. Der er 4.000 børn i disse institutioner.

Også de spedalske tager søstre sig af. Disse er ofte forladt af alle. Ingen, heller ikke familien, ønsker at have noget med dem at gøre. Ofte fandt Mother Teresa disse helt ødelagte af sår og med kroppen fuld af levende maddiker. Hun forbandt deres sår, vaskede dem og ikke mindst gav hun dem kærlighed. Mother Teresas arbejde strækker sig over flere kontinenter. Asien.

I Indien har ordenen: 80 skoler, 30 børnehjem, 314 ambulante klinikker, 75 spedalskhedsklinikker, 37 hjem for døende, 57 familieplanlægningsklinikker og 65 centre for mad og tøjuddeling.

Under den Indisk-pakistanske krig (konflikt) i 1971 stod Mother Teresa med ansvaret for en stor Bengalsk flygtningelejr. Da krigen var forbi, åbnede søster Teresa og hendes hjælpere to huse i Bangladesh, et i Dacca for Bengalere, der havde lidt frygteligt.

Mellemøsten.

I Amman, Jordan, oprettede Mother Teresa en hjælpegruppe for at lindre i flygtningelejrene efter 6 dages krigen.

Latin Amerika.

I Latin Amerika oprettede søstrene et samfund i Venezuela i Cocorote, 1. juli 1965.

Afrika.

5. september 1968 åbnede Mother Teresa et samfund i Tabora. Dette var i samarbejde med biskop Mihayo.

Australien.

I Bourke, Australien, oprettede Mother Teresa i oktober 1969 et center for at hjælpe Australiens urbefolkning.

I Melbourne begyndte Mother Teresa sit hjælpearbejde den 4. maj 1970. Her bragte hun lindring og hjælp til mange ensomme og åndeligt forsømte mennesker.

Søstrene har også oprettet et herberg for drankere. Det kalder de "Hjemmet for medfølelse".

England.

I London åbnede kardinal Heenan et nyt center 8. december 1970. Centeret ligger i et sogn, hvor der bor mange emigranter, heraf mange hinduer. Mange af disse er Sikher fra Punjab.

Nordamerika.

Mother Teresa oprettede et center for de sorte amerikanere i Harlem. Dette var i 1971. Ved den lejlighed udtalte Mother Teresa: "Der er fattige overalt, men her består deres fattigdom i, at ingen holder af dem".

I 1972 begyndte Mother Teresa et hjælpearbejde i Dacca og Khulna i Bangladesh og på Mauritius, i 1973 i Yemen (for spedalske), Gaza, Peru, Syd Vietnam og Etiopien, i 1974 i Cambodja, New Guinea, Tongi i Bangladesh og på Sicilien.

Mother Teresa var på besøg i Danmark i 1974.

Denne lille fortælling er blot for at illustrere at der fortsat er et stort behov for hjælp til Indien og andre verdensdele. En af vejene, vi kan være med til at hjælpe, er at støtte det hjælpearbejde, der er igang. Bl.a. kan nævnes Terre des Hommes, deres "fadderskaber" o.s.v.

Selv om det er forbudt næsten at nævne det ved socialcentre i forbindelse med ansøgning om adoption, er en af vejene ikke desto mindre også via adoption af hjemløse, ofte udhungrede børn fra Indien og Bangladesh.

Tænk, hvilke muligheder vi har herhjemme for at tilbyde disse børn kærlighed og trygge forhold. Pleje via hospitaler og hjemmesygeplejersker m.v.

Hvem siger, at vi har eneret på økonomisk og social velfærd, fordi vi tilfældigvis er født i den rige del af verden? Der burde være endnu mere plads og vilje til blandt andet at lempe disse strenge kriterier for adoption af udenlandske børn.

Karin Zouzou

Internationalt Børnear 1979

FASTELAVN 1978